

Słowo na niedzielę 15 grudnia 2019 r. – III Niedziela Adwentu- GAUDETE

(Iz 35,1-6a.10; Ps 146,7-10; Jk 5,7-10; Mt 11,2-11)

Sam Bóg przyjdzie, aby nas zbawić. On jest Bogiem miłosiernym czyniącym cuda. Powtórne przyjście Pana jest już bliskie. Na Chrystusie spełniają się proroctwa Starego Testamentu.

Przeciwieństwem spustoszonego Edomu, kraju wrogów Boga będzie według Izajasza rozkwitająca kraina judzka, siedziba ludu Bożego. Pisze, że nawet step i pustynię cechować będzie przysłowiowa wspaniałość gór Libanu (zwrot ten oznacza bogactwo roślinności, szczególnie cedrów, z których słynęła ta kraina) i Karmelu oraz żyznej doliny Saronu (urodzajna równina nadmorska pomiędzy Karmelem a Jaffą). Izajasz kreśli obraz odnowy Izraela poprzez działanie samego Boga, który usunie kalectwo, cudownie przywróci zdrowie, a w kraju znowu zapanuje pomyślność. To proroctwo Izajasza jest rozumiane jako zapowiedź czasów mesjańskich. Odkupieni przez Pana, czyli ci, którzy odnowili się duchowo, postępują zgodnie z Jego wolą powrócą do Jerozolimy (inna nazwa Syjon) i będą cieszyć się Bożą sprawiedliwością i nastaniem królestwa Bożej sprawiedliwości. Treść tego proroctwa zrealizowała się w całej pełni w Chrystusie, który później sam wyraźnie nawiązuje do tego tekstu, gdy mówi o swojej godności mesjańskiej.

Psalm 146 jest pierwszym z pięciu hymnów tworzących zakończenie Psalterza. Wspólną cechą tych hymnów jest aklamacja Alleluja, która rozpoczyna i kończy każdy z tych psalmów. Są one pieśniami na cześć Boga i przebija w nich ton mądrości. Psalmista najpierw zachęca swoją duszę, by uwielbiała Boga przez całe życie. W dalszych wersach wychwala Boga- Stwórcę oraz Władcę-Świata. Wylicza liczne przymioty Boga, by przekonać czytelnika, że warto w Bogu pokładać nadzieję, a nie w żadnym człowieku. Ukazuje Boga, który jest wierny przymierzu zawartemu z Izraelem i tylko Jego królewskie panowanie przynosi ludziom zbawienie. Następnie autor opisuje dzieła miłosierdzia pełnione przez wiernego Boga względem ubogich i cierpiących. Pięć razy Psalmista używa słowa- PAN= JAHWE-celem podkreślenia, że wszelka pomoc dana człowiekowi pochodzi od Boga. Psalm ten jest też zapowiedzią czasów mesjańskich- wskazuje na Chrystusa, który w Nowym Testamencie będzie kontynuował te same czyny miłosierdzia Bożego. Tekst ten zapowiada Mesjasza, który w Nowym Testamencie uwalnia więźniów, przywraca wzrok ociemniałym, podnosi pochylonych na skutek choroby, ratuje od nieszczęścia wdowy. Tak więc ten „PAN” potrafi wyrwać sprawiedliwych z największych niebezpieczeństw. Bóg jest wieczny, a ludzkie pokolenia przemijają.

Żywa nadzieja powrotu Chrystusa na ziemię wymaga od chrześcijan wypracowania w sobie cnoty cierpliwości. Jakub bezsilny wobec krzywdzicieli, wzywa biednych i uciśnionych do cierpliwości. Wykorzystuje do tego opis pracy rolnika. Jak rolnik palestyński musi przeczekać posuchę, aż deszcz jesienny (nazywany wczesnym), padający w Palestynie w listopadzie, umożliwi zasiewy, a potem znów czeka cierpliwie na deszcz wiosenny (nazywany późnym), padający w marcu lub na początku kwietnia i dający wzrost zboża, które potem

może dojrzewać- tak pokrzywdzeni mają cierpliwie i spokojnie oczekiwać przyjścia Pana, który usunie biedę i odda każdemu według jego uczynków. Bliskość przyjścia Pana- paruzji- wyrażona jest bardzo ogólnie. Jakub zachęca do wytrwałości wobec prześladowań, przywołując przykład proroków. Szczególnie Jeremiasz, Izajasz, Amos i Daniel wspomniani są jako wzory męstwa w cierpieniu. Ukazuje też wiarę cierpiącego Hioba, która była pokorna i niewzruszona. Jak niegdyś oni składali świadectwo wierności Bogu, tak teraz czynią to cierpiący chrześcijanie. Taka wiara zawsze doprowadza do doświadczenia litości i miłosierdzia Boga i jest przez Niego nagradzana.

Jan Chrzciciel znajduje się w więzieniu i tam doszła do niego wiadomość o nauczaniu i działalności Jezusa. Wysłała do Niego swoich uczniów z zapytaniem: „czy Ty jesteś Tym, który ma przyjść, czy też mamy czekać na kogoś innego?” Pytanie postawione Jezusowi świadczy o trudności, z jaką rozpoznawano w Nim Chrystusa, czyli Mesjasza. Jan jest tutaj rzecznikiem całego narodu żydowskiego, głęboko przekonanego, że Chrystus będzie potężnym wodzem i odnowicielem politycznej świetności Izraela. Na odpowiedź Jezusa składają się słowa z Księgi proroka Izajasza, zaczerpnięte z tak zwanej *Pieśni o zbawieniu*. Chrystus streszcza słowami proroka swoją dotychczasową działalność i określa ją jako wypełnienie obietnicy o nadejściu zbawienia. Wszystkie cuda Jezusa oraz głoszenie Ewangelii potwierdzają, że wypełnia On proroctwo Izajasza, a więc jest Chrystusem, obiecany Sługą Pana. Nie jest sędzią i mścicielem, ale dobroczyńcą, który na siebie bierze ludzkie słabości i grzechy. Jezus tych, którzy w Niego nie zwątpią nazywa szczęśliwymi. Słowo „nie wątpi” oznacza dosłownie- nie upada, nie popada w grzech. W tym przypadku grzechem jest świadome odrzucenie Jezusa i Jego Ewangelii, a więc niewiara (zwątpienie) w Jego bóstwo i mesjańskie posłannictwo. Po odejściu posłów Jezus wychwala wiarę i gorliwość Jana Chrzciciela. W oparciu o proroctwo Malachiasza, ukazuje jego wielkość jako postańca Bożego. Jan Chrzciciel z woli Boga pojawił się w przełomowym momencie dziejów zbawienia. Tylko on, spośród wszystkich proroków, dostąpił zaszczytu wskazania przychodzącego Chrystusa. Jan był tylko zwiastunem Chrystusa. Każdy uczestnik królestwa Bożego odkupiony krwią Chrystusa uczestniczy w wielkości swego Króla- Chrystusa, ku któremu zmierzał cały Stary Testament. W wersecie jedenastym Jezus podkreśla absolutną wyższość porządku nadprzyrodzonego nad rzeczywistością ziemską- wielkość Jana Chrzciciela, a wielkość ludzi zbawionych.